

Malá čarodějnice kuje pomstu

To byla dlouhá, svízelná cesta domů! Trvala malé čarodějnici tři dny a tři noci. S bolavýma nohama a s prošlapanými podrážkami došla čtvrtého dne ráno do svého domku.

„Že jsi konečně zpátky!“ přivítal ji havran Abraxas. Seděl na komíně a ustaraně vyhlížel svou paní. Když ji zahlédl, spadl mu kámen z havraního srdce. Rozepjal křídla a letěl jí na proti.

„Ty mi děláš pěkné věci!“ krákal. „Touláš se celé dny světem, a já tu sedím a nevím, co počít!“ Poskakoval z jedné nohy na druhou. „Ty ale vypadáš! Uprášená od hlavy k patě! A vůbec, co že kulháš? Myslíš jsem, že si bereš koště!“

„Brala jsem si,“ vzdychla malá čarodějnice.

„Brala?“ zakrálal havran. „Co to znamená?“

„To znamená, že je fuč.“

„Koště?“

„Je fuč,“ opakovala malá čarodějnice.

Tu se havranovi rozsvítlo. Naklonil hlavu na stranu a řekl: „Tak tě tedy přece načapaly? To se dalo čekat. Moc bych se byl divil, kdyby si tě nevyšimply! Však sis nic jiného nezasloužila.“

Malé čarodějnici bylo všecko jedno.

Spát, myslela si, spát. Odbelhala se do komory a padla na postel.

„Hej!“ rozhořčeně zvolal Abraxas. „Nechceš si aspoň svléknout ty uprášené šaty?“

Ale malá čarodějnice už chrupala.

Spala jako sysel, spala celou noc a ještě dlouho do druhého dne. Když se vzbudila, seděl havran na čele postele.

„Vyspinkala?“

„Celkem ano,“ řekla malá čarodějnice a zívla.

„Tak snad mi teď konečně laskavě sdělíš, co se stalo?“

„Napřed snídání!“ zabručela malá čarodějnice. „Hovor na lačný žaludek nestojí za nic.“

Snídala hojně a dlouho. Když už při nejlepší vůli nemohla, odstrčila talíř a povídala.

abys byla do příštího roku dobrou čarodějnici!”

„Dám si záležet,“ slíbila. „Odedlka už nebudu cvičit šest, ale sedm hodin denně. A kromě toho budu dělat ještě něco – stejně důležitého...“

„Copak?“

Malá čarodějnice se ušklíbla. Zahlížela velice zuřivě.

„Budu se mstít!“

„Komu?“

„Hromnici Bimbule! Ta babizna přece za celou tu patálii může! To ona mě prozradila ostatním, jenom ona! A jí taky vděčím za bolavé nohy a za rozbité boty! Kdopak proti mně poštal ostatní? Kdopak ze všech nejdřív požadoval, aby mě vrchní čarodějnice potrestala? Ani to koště jí nestacílo. Pořád dotírala dál.“

„Ovšem,“ pravil havran, „to bylo od ní vyložené sproštěctví. Ale mstít se...“

„Přičaruju jí prasečí rypáki!“ syčela malá čarodějnice. „A oslí uši a telecí paznehty! A kozí bradku – a aby měla taky něco vzadu, ještě kravský ocas!“

„Kravský ocas a kozí bradku?“ chlácholil ji Abraxas. „Jako kdyby tohle mohlo starou Bimbulu dopálit? Je to čarodějnice jako ty – a obratem si to všechno zase odčaruje.“

„Myslíš?“ Malá čarodějnice uznala, že oslí uši a telecí paznehty nejsou v tomhle případě k ničemu, a odvětila: „Jen počkej! Však já si vymyslím něco ještě lepšího! Něco, s čím si te- ta Bimbula tak snadno neporadí. Věříš mi to?“

„Možná,“ řekl Abraxas. „Jen se bojím, že budeš trpce litovat, jestli hromnici Bimbule ně- jak uškodíš...“

„Jak to?“ udiveně vykřikla malá čarodějnice.

„Protože jsi vrchní čarodějnici slíbila, že budeš *dobrou* čarodějnici. A dobré čarodějnice přece nesmí natropit nic zlého, myslím si já. Tak si to ještě rozvaž!“

Malá čarodějnice hleděla na havrana nejistě.

„To myslíš vážně?“

„Ovšem,“ řekl Abraxas.

„Měla bys o tom přemýšlet.“

Co udělá malá

vajíček a myšlho
otevřeném ohni.

ku, zahojí se noh

„Tak to bychon

ly účinkovat.

„Teď už nebud

„Schrálně kouli

Potom si obula

„Ty někam jde

„Ano, můžeš jí

„To je daleko,“

„Právě proto! I

musím jít do vsi!“

„To si ze mne c

„Jak to? Jestli t

„To je něco jin

tit tak pozdě.“

Do vsi se šlo le

ružním. Havranu

když dával pozor,

Ale malá čarod

„To je mizerná

létati!“

Přišli do vsi a

myslili na nic zlého

neviděl čarodějnic